अनन्तरं न मम ललितपारिजातशयनीये भवन्ति सुखानि
नन्दनवनवाता अपि शिखीव निजशरीरे ॥

उर्वशी । किं नु सांप्रतं भणिष्यति ।

चित्रलेखा । किं नु भणितमिवानेन म्लानकमलनालोपमैरङ्गैः ।

* विदूषकः । दिष्ट्या मया खलु बुभुक्षितेन स्वस्तिवाचनकमिव लब्धं भवतः समाश्वासकारणं ।

॥ २७ ॥

उर्वशी । अत्रावयोः समभागा मतिः ।

विदूषकः । ततः किं । इदानीं तत्रभवत्युर्वशी मनोतरुकुसुमं
* दर्शयित्वा फले विसंवदति ।

उर्वशी । सखि यावदुपस्थानकातरमात्मानं समवस्थापयामि तावत्त्वमात्मानं दर्शयित्वा यन्मे ऽनुमतं तद्गृण ।

चित्रलेखा । तथा । जयतु जयतु महाराजः ।

चित्रलेखा । ननु प्रथमं मेघराजिर्दृश्यते पश्चाद्विद्युत् ।

* विदूषकः । कथं नैषोर्वश्युपगता । तत्रभवत्या सहचर्यैतया भवितव्यं ।

चित्रलेखा । उर्वशी महाराजं शिरसा प्रणम्य विज्ञापयति ।

चित्रलेखा । मम तस्मिन्सुरारिसंभवे दुर्णये महाराज एव शरणमासीत् । सांप्रतं साहं तव दर्शनसमुत्थेनायासिना बलवद्

* ॥ २८ ॥

बाध्यमाना मदनेन पुनरपि महाराजस्यानुकम्पनीया भवामि ।